

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **M. P.**

zastoupený advokátkou Mgr. Barborou Sedlákovou
se sídlem Křoví 111, 594 54 Křoví

proti

žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 18. 12. 2023,
č.j. KrÚ-101345/2023/ODSH/13,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 6. 9. 2022, č. j. MAG/12B-22/ODSA-2022/VII. , jímž bylo rozhodnuto o námitkách žalobce proti provedenému záznamu bodů

v registru řidičů, a to tak, že jeho námitky byly zamítnuty podle § 123a - § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“ nebo „zákon č. 361/2000 Sb.“).

2. Žalobce nejprve uvedl v obecné rovině žalobní body v jeho podání ze dne 4. 1. 2024, tj. namítl pouze v obecné formě nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost žalovaného rozhodnutí a až na základě výzvy soudu k doplnění žalobních bodů, tj. usnesení ze dne 11. 1. 2024, č. j. 52 A 3/2024-36 uvedl žalobní body s konkrétními žalobními námitkami v podání ze dne 19. 2. 2024.
3. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:
4. Předně namítl, že považuje žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
5. Poté uvedl námitky, které se týkají záznamů bodů ze dne 6. 6. 2020, ze dne 24. 3. 2020 a ze dne 27.11.2019 (bod II. a), b), c) žaloby). V těchto námitkách uvedl, že žalobce uplatnil námitku proti těmto záznamům bodů v doplnění námitky ze dne 26. 5. 2022, správní orgán se těmito námitkami zabýval na straně 3–5 rozhodnutí ze dne 2. 9. 2022, poté žalobce uplatnil tuto odvolací námitku v bodě 1 doplnění odvolání ze dne 16. 11. 2022 a žalovaný se touto námitkou zabýval pouze „obecně“ na straně 6–8 rozhodnutí ze dne 18. 12. 2023. Namítl, že žalovaný jen obecně a paušálně zopakoval, že žalobce zaměnil dva instituty (přezkumné řízení a námitky proti záznamu bodu), že v řízení o námitkách proti záznamu bodů nejsou správní orgány oprávněny provádět přezkum pravomocných rozhodnutí, že ve všech třech případech byl žalobce na místě silniční kontroly ztotožněn dle občanského průkazu a s projednáním přestupku na místě souhlasil. Žalobce uvedl, že „*musí s politováním konstatovat*“, že žalovaný si „*pozorně*“ nepřečetl obsah doplnění odvolání ze dne 16. 11. 2022 a že si „*bohužel*“ plete obsah přezkumu v rámci řízení o námitkách o záznamu bodů od klasického přestupkového řízení. Žalobce nebrojil proti obsahům pokutových bloků ve všech těchto případech, ale v případě záznamu bodů ze dne 6. 6. 2020 vzhledem k tomu, že žalobce na základě lékařem vydaného lékařského potvrzení neměl zákonnou povinnost se poutat bezpečnostním pásem, nemohl následně obdržet tři trestné body, protože souhlasil s pokutou 200 Kč právě za přestupek, že u sebe neměl lékařské potvrzení. Tomu odpovídá i bagatelní výše pokuty. K tomu uvedl, že žalobce není „*právník*“, není schopen znát zákony o silničním provozu co do povinnosti a obsahu textu, nikoliv si pamatovat všechny paragrafy a písmena a odstavce tak rozsáhlého zákona. Není tady možné ani „*spravedlivě*“ vinit žalobce z toho, že nerozezná číselné označení § 6/1a od § 6/6, protože v dané věci je podstatné, to že žalobce věděl a měl vědět, že má být za jízdy připoután bezpečnostním pásem anebo pokud není připoután a ze zákona nemusí být připoután, má předložit na místě lékařské potvrzení. V případě záznamu bodu ze dne 24. 3. 2022 konkrétně pak žalovaný v rámci bodu 2 odvolání nebrojil proti obsahu pokutového bloku, tj. žalobce skutečně držel v ruce komunikační přístroj, konkrétně navigaci, ale brojil proti výkladu obsahu pokutového bloku správním orgánem i žalovaným v následném připsání dvou trestných bodů do bodového hodnocení žalobce, které je v rozporu se zákonem. Správní orgány a žalovaný opomněly tuto odvolací námitku žalobce vypořádat. K tomu argumentoval i zásadou „*ve prospěch obviněného*“. V případě záznamu bodů ze dne 27. 11. 2019 konkrétně žalobce rovněž uvedl, že nebrojil proti obsahu pokutového bloku, ale brojil proti následnému připsání tří trestných bodů do bodového hodnocení žalobce v rozporu se zákonem, protože tohoto přestupku se nemohl dopustit, když byl prokazatelně v době spáchání přestupku „*stovky kilometrů daleko na Ukrajině*“. K tomu navrhl výpověď svědků, kteří se žalobcem

absolvovali školení dne 27. 11. 2019 na Ukrajině. V části II. bodu d) žaloby namítl žalobce ústavní nekomformitu bodového systému, když žalovaný na tuto stejnou námitku v žalovaném rozhodnutí reagoval nedostatečně na straně 10. Správní orgány nevypořádaly všechny jeho odvolací námitky týkající se ústavní nekonformity bodového systému. Žalované rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
7. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
8. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 (srov. též rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13) *„povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Námitku lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím – minimálně implicitně – námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto požadavek by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, dostupný na www.nssoud.cz). Akceptována je odpověď implicitní i Ústavním soudem (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Obdobně se k této otázce staví i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50, bod 17). Skutečnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práva na spravedlivý proces. Toto právo nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).“*
9. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní

a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13). Soud není povinen výslovně reagovat na každé tvrzení obsažené v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19 a ze dne 6.6.2019, č. j. 7 As 185/2018-37, bod 9).

10. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

11. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek.

Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6.4.2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlou žalobu zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud...“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

12. Navíc v této souvislosti je třeba uvést, že je nadbytečné zabývat námitkami účastníků, které nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí soudu (srov. - mutatis mutandis – nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24).
13. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
14. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
15. Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10.11.2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, „úkol obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na

každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“

16. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlédnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

17. Předmětem žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu jeden celek, je rozhodnutí o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123a - § 123f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění, dále jen „zákon o silničním provozu“). V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě, kterých byl záznam proveden. Jedná se o logický důsledek zásady presumpce správnosti aktu orgánů veřejné moci, dle které se má za to, že akt orgánů veřejné moci je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídanou formou prohlásí tento akt za nezákonný a zruší jej. Presumpce správnosti se netýká pouze aktů nicotných (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2004, sp. zn. II. ÚS 770/02, nález Ústavního soudu ze dne 25. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 519/08, či též rozsudek NSS ze dne

22. 5. 2008, č.j. 6 As 45/2005-188). Jiný postup není ani možný, neboť nelze připustit, že by správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů měl např. přezkoumávat správnost či zákonnost rozhodnutí soudu. Interpretaci dospívající k tomuto výsledku je tedy nutno kategoricky vyloučit, neboť by vedla k absurdním nepřijatelným důsledkům, kterých mohl rozumný zákonodárce stěží chtít dosáhnout (presumpce racionálního zákonodárce). Správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je proto oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu, obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). Tento závěr vyslovil i Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ve svém rozsudku ze dne 24. 6. 2009, č. j. 52 Ca 10/2009-78, přičemž NSS se s tímto závěrem ztotožnil (srov. rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č. j. 9 As 96/2008-44). Záznam bodů do průkazu řidiče je automatický převod, kdy správní orgán nepřezkoumává správnost rozhodnutí o přestupku, ale pouze zaznamenává na podkladě spisu příslušné body. Tato skutečnost vyplývá i z ust. § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, který stanoví, že „*řidiči motorového vozidla, kterému byla za jednání zařazené do bodového hodnocení pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestní čin, zaznamenaná příslušný obecný úřad obce s rozšířenou působností v registru řidičů stanovený počet bodů ke dni uložení pokuty v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestu za trestný čin*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22.12.2010, č. j. 1 As 41/2010-106). Příslušný obecní úřad s rozšířenou působností pouze zaznamenává počet bodů řidiče, popř. provede opravu, jsou-li námitky řidiče odůvodněné v souladu s podkladovými materiály. V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2010, č. j. 1 As 41/2010-106, dále i např. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76).

18. Zároveň je třeba poznamenat, že v námitkovém řízení není řešeno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydaném v řízení o přestupcích, či rozhodnutí vydaném v blokovém řízení, tedy nejedná se o pokračování jednoho téhož správního řízení, když předměty těchto řízení jsou naprosto odlišné. Jak již soud uvedl, správní orgán v námitkovém řízení může pouze zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu, zda záznam registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání v příloze citovaného zákona. Pouze v případě, že se v řízení o námitkách vyskytnou důvodné pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, tak je povinen správní orgán vyžádat si ještě další důkazy prokazující skutečnosti týkající se spáchání přestupku. K takovému postupu však může dojít pouze tehdy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal, nebo že si jej není vědom, přičemž je třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě, nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy.

Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazující spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje, tedy neznámá, že když pouze řidič lakonicky prohlásí, že se přestupku nedopustil, tak že automaticky je povinen správní orgán v takovém případě ex officio prověřovat náležitosti rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74). Jen v případě důvodných pochybností o údajích zaznamenaných v oznámení policie, na základě, kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, tak nelze z něj bez dalšího vycházet (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-107 a ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 102/2013-38). Ne však vždy vedou zjištění o nedostatcích formálních či obsahových náležitostí k závěru o tom, že pokutový blok nemohl být náležitým podkladem pro zápis bodu v registru řidičů. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsání jednání, jež naplnilo znaky přestupku a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu, přičemž okamžik podpisu pokutového bloku obviněného z přestupku je zároveň okamžikem vydání rozhodnutí o blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a „*teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Jednoznačně tak potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v ust. § 84 zákona o přestupcích*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 29.12.2010, č. j. 8As 68/2010-81). Na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí pro zápis bodu do registru tak nebude mít zpravidla vliv chybějící uvedení funkce nebo služebního čísla oprávněné osoby, při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby „*konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním...nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Podstatné je, že „*namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ust. § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Při zkoumání toho, zda pokutový blok mohl být skutečně podkladem pro zápis bodů do registru řidičů, je třeba proto vycházet vždy z konkrétní situace a je třeba „*v každém konkrétním případě posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Např. takovým nedostatkem by mohla být absence podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81).

19. Správní orgán I. stupně nebyl ani povinen přezkoumávat všechna pravomocná rozhodnutí vydaná v blokovém řízení, když, jak již soud uvedl ve výše uvedené úvodní obecné části, ve vztahu k těmto rozhodnutím je nutné aplikovat zásadu presumpce správnosti těchto správních aktů a správní orgán v řízení o námitkách byl pouze oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu - §123b odst. 1 zákona o silničním provozu (k

čemuž plně postačuje i oznámení příslušného orgánu policie o spáchaném přestupku), dále zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, čj. 9AS 96/2008-44). Při zkoumání těchto podkladů by však musely vzniknout důvodné pochybnosti týkající se těchto podkladů a jen v takovém případě by byl povinen správní orgán opatřovat další důkazy. Pouze v případě důvodných pochybností (vyplývající z námitek přestupce) a případně zjištěných správním orgánem z uvedených oznámení policie o uložení pokuty z přestupku, tak jen v takovém případě si musí správní orgán vyžádat pro posouzení námitek další důkazy prokazující skutečnosti uvedené v tomto oznámení policie (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5As 39/2010-76, publikovaných pod č. 2145/2010 Sb. NSS a dále rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, čj. 1As 1/2015-33), tedy těmito dalšími důkazy mohou být i konkrétní pokutové bloky v případě rozhodnutí o přestupcích vydaných v blokovém řízení. Stále je totiž třeba mít na paměti, že předmět řízení o námitkách proti provedení záznamu bodu v registru řidičů je posouzení, zda byl tento záznam proveden v souladu se zákonem a v řízení o námitkách již nelze věcně přezkoumávat právní podklad k rozhodnutí o provedení záznamu do registru řidičů, tedy zpravidla tak již nelze uplatňovat námitky, které mohly být uplatněny v řízení o přestupku, či přezkumu rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). V dané věci před správním orgánem I. stupně nebyla vznesena žádná taková námitka, která by mohla, byť jen naznačit důvodnou pochybnost o spáchaných přestupcích.

20. Stěžejní námitka žalobce se týká otázky přezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí, přičemž žalobce tvrdí, že se správní orgány, tedy zejména žalovaný, nezabývaly jeho námitkami, které se týkaly údajně nesprávného počtu připsaných bodů v záznamu registru řidičů, tedy v podstatě žalobce ve správním řízení, tj. zejména v odvolání a potažmo i v žalobě namítal, že záznam bodů v registru řidičů nebyl proveden správně. Dále namítal, že žalovaný se nedostatečně vypořádal z jeho námitkou týkající se ústavní nekonformity bodového systému, když se touto námitkou žalovaný zabýval „zcela nedostatečně na straně 10“ žalovaného rozhodnutí, tedy že i z tohoto důvodu je žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné.
21. Námitky žalobce nepovažuje krajský soud za důvodné.
22. Má-li být správní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech a jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění přezkoumávaného správního rozhodnutí, přičemž jen prostřednictvím odůvodnění tohoto rozhodnutí lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvažil. Podle ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 sb., správní řád, v platném znění, v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgány vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
23. Ve vztahu k odůvodnění rozhodnutí správního orgánu platí to, co již výše uvedl krajský soud ve vztahu k odůvodnění rozhodnutí soudu, tj. že soud, respektive správní orgán, není povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit (srov. analogicky rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS

v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„Přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. ... V této souvislosti lze odkázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníkům podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k jim jednoznačně a logicky vyplývá se soudem učiněných závěrů.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013). “

24. Není porušení práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě „dostatečná“, (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, který lze analogicky použít i na rozhodnutí správních orgánů). Navíc a v neposlední řadě je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce, respektive účastníka řízení názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce, respektive účastníka správního řízení, v odůvodnění rozhodnutí (ať rozhodnutí soudu či rozhodnutí správního orgánu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, že soud a potažmo ani správní orgán není povinen výslovně argumentovat na každé tvrzení obsažené v žalobě, respektive v podání účastníka správního řízení (srov. k tomu i rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19 a ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 Afs 185/2018-37).

25. Obsahem námítky týkající se nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí je tvrzení žalobce, že žalovaný se zabýval pouze „obecně“ s námitkami žalobce ve vztahu k záznamu bodů v souvislosti s přestupky ze dne 6. 6. 2020, ze dne 24. 3. 2022 a ze dne 27. 11. 2019. Tato námitka obsahovala tvrzení žalobce, že žalobci byly nesprávně v registru řidičů připsány trestné body do bodového hodnocení žalobce, tj. v rozporu se zákonem. Podstatné pro přezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí a pro vypořádání této námítky je, že správní orgány přezkoumávaly tyto údaje zaznamenané v registru řidičů, tedy správně se zabývaly otázkou, zda žalobci byl zaznamenán správný počet bodů, což je námitka, kterou se věcně v uvedeném řízení musely správní orgány zabývat (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2010, č. j. 1 As 41/2016-106). Jak vyplývá z odůvodnění obou rozhodnutí, správní orgány z předloženého spisového materiálu zjistily, že mimo jiné byly žalobci zaznamenány: dne 24. 3. 2022 dva body na základě oznámení o uložení pokuty příkazem na místě ze strany Policie ČR za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, neboť účastník porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, dále dne 6. 6. 2020 byly žalobci zaznamenány tři body na základě oznámení o uložení pokuty příkazem na místě ze

strany Policie ČR za přestupek podle ust. § 125c) odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť účastník porušil svým jednáním ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona a dne 27. 11. 2019 byly žalobci zaznamenány tři body na základě oznámení o uložení pokuty příkazem na místě ze strany Městské policie Pardubice za přestupek podle § 125c) odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, neboť účastník porušil svým jednáním ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona. Jak vyplývá z podkladů žalovaného rozhodnutí a z rozhodnutí správních orgánů, správní orgány vycházely z oznámení o uložení pokut příkazem na místě, včetně kopií pokutových bloků z uvedených dnů, tj. ze dne 6. 6. 2020, ze dne 24. 3. 2022 a ze dne 27. 11. 2019, když právě ve vztahu k těmto přestupkům uváděl žalobce své námitky, tedy namítal, že zápis byl proveden nesprávně, tj. v rozporu se zákonem. Správní orgány, zejména správní orgán I. stupně, tedy správně pouze přezkoumal, zda pro všechny záznamy bodů v evidenční kartě žalobce existuje způsobilý podklad, a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu obsaženém v bodovém hodnocení jednání, přičemž správní orgány dospěly k závěru, že nemají pochybnosti o správnosti provedených záznamů bodového hodnocení řidiče, a správně neprováděly zhodnocení rozhodnutí na základě kterých byly body zapsány v bodovém hodnocení řidiče, ale pouze zkoumaly to, zda tyto body byly uloženy v souladu se zákonem. Tím se v podstatě správní orgány vypořádaly přezkoumatelným způsobem a dostatečným způsobem s námitkami žalobce, přičemž nebyly oprávněny přezkoumávat pravomocná rozhodnutí o spáchání přestupků, a to ani z věcných či procesních hledisek.

26. Žalobce však svými námitkami se v podstatě dožadoval toho, aby správní orgány se zabývaly věcně rozhodnutími o přestupku, o nichž bylo rozhodnuto v blokovém řízení. Jestliže totiž žalobce tvrdí, že v případě záznamů bodů se nejednalo o přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem, ale že žalobce *„souhlasil s přestupkem, že u sebe neměl lékařské potvrzení“* a vzhledem k tomu neměl zákonnou povinnost se poutat bezpečnostním pásem, a nemohl tedy následně obdržet 3 trestné body, tak taková námitka směřuje již proti zákonnosti rozhodnutí o přestupku, jelikož žalobce tvrdí, že se přestupku spočívajícím v porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem nedopustil, ale že se dopustil v podstatě jiného přestupku. Tím tedy žalobce napadá věcně toto rozhodnutí o přestupku. Z oznámení o uložení pokuty ze dne 6. 6. 2020 a z pokutového bloku však takový závěr nevyplývá, naopak z něho jasně vyplývá, že se žalobce se tohoto přestupku dopustil. A právě k této námitce se vztahuje i závěr správních orgánů, který se týká odlišnosti přezkumu rozhodnutí v rámci řízení o námitkách proti záznamů bodů od rozhodnutí vydaném v klasickém přestupkovém řízení, či v přezkumném řízení nebo při obnově řízení, když správní orgán žalobci tím reagoval na tuto jeho námitku s vysvětlením rozdílu, jaké námitky může v dané věci uplatňovat na rozdíl od námitek v klasickém přestupkovém řízení, že tedy nemůže věcně brojit proti rozhodnutí o přestupku. Žalobce tak v nadsázce řečeno „bohužel“ nepochopil, že právě tato část odůvodnění žalovaného rozhodnutí reaguje na tuto jeho námitku s tím, že správní orgány nebyly povinny „polopaticky“ vysvětlit žalobci, že s takovou námitkou nemůže v daném řízení uspět. Krajský soud musí s politováním konstatovat, že zároveň žalobce v podstatě účelově obhajuje svůj názor tvrzením, že *„není tedy možné ani spravedlivě vinit žalobce z toho, že nerozezná číselné označení § 6/1a od § 6/6, s tím“*, když *„žalobce není právník a je schopen znát zákon o silničním provozu co do povinnosti a obsahu textu, nikoliv si pamatovat všechny paragrafy, písmena a odstavce tak rozsáhlého zákona“*, přičemž toto tvrzení žalobce zcela popírá zásadu „neznalost zákona neomlouvá“. Podstatné je, že podle přílohy zákona o silničním provozu byly správně

zapsány žalobci tři body v registru řidičů. Úvaha žalobce, že bagatelní výše pokuty ve výši 200 Kč odpovídá nebodovanému přestupku administrativního charakteru za nepředložení zapomenutého lékařského potvrzení (200 Kč), a že by „těžko policista udělil tak nízkou, bagatelní pokutu za ohrožující přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem“, je spekulativní a účelová, protože za tento přestupek bylo v den spáchání přestupku možné uložit pokutu do 2 000 Kč, tedy i ve výši 200 Kč (§ 125c odst. 7 zákona o silničním provozu).

27. Obdobný závěr lze učinit i ve vztahu ke zbývajícím dvěma záznamům bodů, tj. ze dne 24. 3. 2022 a ze dne 27. 11. 2019. Ve vztahu k záznamu bodů ze dne 24. 3. 2022 rovněž správní orgány se zabývaly otázkou, zda za tyto přestupky byly správně zaznamenány příslušné body v registru řidičů a nedospěly k závěru, že by tomu tak nebylo. V případě záznamu bodů ze dne 24. 3. 2022 se jednalo o přestupek držení telefonního přístroje nebo jiného uvedeného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla, za nějž správně byly připsány žalobci v registru řidičů dva body v souladu s přílohou zákona o silničním provozu. Pro vypořádání této námitky závěry správních orgánů postačovaly, když ty nebyly povinny podrobně se zabývat dále tvrzením žalobce, které zpochybňovalo postup správních orgánů a v podstatě směřovalo proti zákonnosti rozhodnutí o přestupku. Nebyl dán důvod pro provádění nějakého dodatečného šetření a postupovat v duchu zásady „*ve prospěch obviněného*“, jak tvrdí žalobce, že takový postup u sporného pokutového bloku má být proveden. V případě pokutového bloku týkajícího se záznamu bodu ze dne 24. 3. 2022 správní orgány a potažmo krajský soud žádnou „spornost“ pokutového bloku nenalezl a nevidí důvod, proč žalovaný by měl rušit příslušný záznam dvou trestních bodů v bodovém hodnocení či by měl jinak vypořádávat námitky žalobce. Ostatně žalobce v žalobě nespecifikoval, o jaké konkrétní námitky se jednalo, přičemž nestačí pouhý odkaz na obsah jeho odvolání, tuto námitku žalobce v podstatě uvedl jen obecně, když uvedl, že nebrojil proti obsahu pokutového bloku, ale že jen brojil proti výkladu obsahu pokutového bloku, správním orgánem i žalovaným a následnému připsání dvou trestních bodů, aniž svůj „výklad“ obsahu pokutového bloku konkrétně v žalobě specifikoval. Žalobce je totiž povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, například v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2003, č. j. 5 A 27/2000-49). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, tak není úkolem soudu ve správním soudnictví, aby nahrazoval činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a sám je dotvářel. Takový postup soudu by byl popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, což znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jím by se odňalo právo účastníka řízení vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které soud vzal za určující pro své rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63).

28. Není pravdou, jak opět uvedl žalobce účelově v žalobě, že by žalovaný si pletl obsah přezkumu v rámci řízení o námitkách proti záznamu bodů od klasického přestupkového řízení, jeho závěry jsou správné a odpovídají konstantní soudní judikatuře NSS, ostatně tato judikatura NSS je v rozsáhlé podobě i v žalovaném rozhodnutí citována a krajskému soudu nepřipadá, že by si žalovaný tuto judikaturu v žalovaném rozhodnutí vykládal nesmyslně a pletl si obsah přezkumu v rámci řízení o námitkách oproti záznamu bodů s klasickým přestupkovým řízením.

29. Obdobný závěr platí i v případě záznamu bodů ze dne 27. 11. 2019, který se týká přestupku podle § 125c písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, neboť účastník porušil svým jednáním ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona (překročení nejvyšší dovolené rychlosti). Správní orgány se rovněž v tomto případě zabývaly tím, zda v souladu s právní úpravou (příloha k zákonu o silničním provozu) byly připsány body v registru řidičů žalobci, které odpovídají této zákonné úpravě, přičemž za tento přestupek správně byly připsány žalobci tři body. I v tomto případě žalobce v podstatě brojil proti zákonnosti samotného přestupku, i když tvrdí, že „*nebrojil proti obsahu pokutového bloku*“, přičemž tvrdil, že se tohoto přestupku nemohl dopustit, protože byl v době jeho spáchání „*stovky kilometrů daleko na Ukrajině*“. Tímto tvrzením se žalovaný v žalovaném rozhodnutí zabýval, a vypořádal se s touto argumentací právě uvedením obsahu rozdílu mezi přezkumem v rámci řízení o námitkách proti záznamu bodů od klasického přestupkového řízení, tj. aby žalobce pochopil, že takovou námitku měl uplatnit v klasickém přestupkovém řízení či v přezkumném řízen. Zřejmě žalobce nepochopil, anebo pochopit nechtěl, že právě tato část žalovaného rozhodnutí se vztahuje k této námitce, ostatně k tomu se vztahuje i závěr žalovaného (strana 8 žalovaného rozhodnutí), že „*účastník mohl dané uplatňovat v rámci dokazování před správním orgánem v případě, že by nesouhlasil s projednáváním přestupku příkazem na místě*“. Proto i žalovaný důvodně k tomu uvedl, že „*v daném případě jsou tak námitky ohledně dalšího dokazování, jako jsou výsledky svědků, dokládání potvrzení o pobytu v době přestupkového jednání či lékařské zprávy zcela neodůvodněné. Uvedené nemá na řízení o námitkách žádný vliv*“. Tím se žalovaný s touto námitkou dostatečně vypořádal, když ta směřuje v podstatě proti zákonnosti rozhodnutí o přestupku, přičemž právě z rozsáhlé argumentace žalovaného s uvedením konstantní soudní judikatury NSS vyplývá, že v tomto případě nebyly správní orgány povinny ani oprávněny se takovou námitkou věcně zabývat. Z výše uvedených důvodů žalobcem navrhované dokazování nebylo nutné provádět, když to se týkalo otázky přezkumu rozhodnutí o přestupku, nikoliv předmětného žalovaného rozhodnutí.
30. Ve vztahu k žalobnímu bodu, který uvedl žalobce v bodu II. písmeno d) žaloby, tj. v němž namítl námitku ústavní nekonformity bodového systému, tento žalobní bod považuje krajský soud rovněž za nedůvodný. Předně krajský soud nedospěl k závěru, že by rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné jen z důvodu, že žalovaný podrobně nereagoval na veškerou argumentaci týkající se této námitky uvedenou v odvolání a doplnění této námitky ze dne 26. 5. 2022. Jak již soud výše uvedl, ačkoliv je povinností orgánu veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, respektive argument účastníka řízení (srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV.ÚS 200/04, I.ÚS 729/2000, I.ÚS 116/05, III.ÚS 961/09). Žalovaný v souladu s judikaturou NSS uvedl, že v případě bodového systému zápisů bodů dle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu se nejedná o dvojí trestání, uvedl, že „*z ustanovení § 123b zákona o silničním provozu je zřejmé, že v případech stanovených zákonem dojde k záznamu stanoveného počtu bodů do registru řidičů. Ze shodného zákona pak vyplývá skutečnost, že při dosažení 12ti bodů v bodovém hodnocení řidičů pozbývá právo k řízení motorového vozidla po dobu jednoho roku*“. I z tohoto závěru a ze skutečnosti, že žalovaný nedospěl k závěru, že by postup správního orgánu I. stupně byl nezákonný v rozporu s právní úpravou, lze vyvodit, že správní orgány nepovažovaly tento postup podle platného a účinného zákona o silničním provozu za ústavně nekomfortní a nebylo potřeba, aby vyvracely jednotlivá tvrzení žalovaného týkající se této námitky. Navíc žalobce zcela

pominul, že správní orgány jsou při svém postupu limitovány zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, což znamená, že musí vycházet z toho, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem a to způsobem, který zákon stanoví (článek 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Navíc pravomoci správních orgánů jsou provázány specifickými projevy principu legality při jejím uplatňování, přičemž činnost správních orgánů je plně podřazena platným zákonům a ostatním právním předpisům. Pokud by správní orgány v dané věci postupovaly v rozporu s právní úpravou, jednaly by ultra vires, překročily by svoji pravomoc, přičemž zrušení platného právního předpisu je v pravomoci Ústavního soudu, nikoliv správního orgánu. Kdo a za jakých podmínek může podat návrh na zrušení právního předpisu, stanoví platná právní úprava, tj. zejména zákon č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, další podrobné vysvětlení možného postupu krajský soud považuje za nadbytečné, protože i když, jak žalobce uvádí v žalobě, že „není právník“, je zastoupen advokátem, znalým práva, který mu jistě může poskytnout další odborné rady. Funkci advokáta však žalobci krajský soud suplovat nemůže. Nicméně krajský soud uvádí, že návrh na zrušení zákona nebo jednotlivých ustanovení je oprávněn podat i soud v souvislosti se svojí rozhodovací činností podle článku 95 odst. 2 Ústavy, když účastník soudního řízení může takový návrh podat soudu, aby tak soud učinil, avšak soud není povinen takovému návrhu vyhovět, pokud sám názor účastníka řízení nesdílí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 10. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 30/98). V daném případě žalobce se takového postupu nedomáhal, nenavrhl, aby soud Ústavnímu soudu takový návrh předložil. Avšak i kdyby tak učinil, krajský soud nepovažuje právní úpravu bodového systému za ústavní nekomfortní, přičemž touto právní úpravou, zejména „*pozbytím řídicího oprávnění je trestáno opakované páchání přestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a je tedy sankcí sui generis za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou, která je vyjádření v ustanovení § 123c zákona o silničním provozu.*“ (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2017, č. j. II.ÚS 1109/16, bod 15). I z toho vyplývá, že Ústavní soud jistě pokud by považoval bodový systém za ústavně nekomfortní, tak by k takovému závěru určitě dospěl, když hodnotil postup správních orgánů a rozhodování soudu týkající se bodového systému v tomto rozhodnutí. K tomu lze uvést z argumentace Ústavního soudu jeho závěr, který se týká bodového systému, tedy v případě ústavní stížnosti týkající se postupu správních orgánů podle výše zmíněných ustanovení zákona o silničním provozu Ústavní soud uvedl, že „*s ohledem k odlišnému charakteru na jedné straně trestní politiky a na druhé straně sankcí za správní delikty nelze generalizovat, jak činí stěžovatel, že by v platném právním právu by bylo možné vždy bez dalšího uplatnit principy a koncepce trestního práva. Právě například ohledně subsidiarity represe není možné vést mezi oběma právními odvětvími rovnítko bez toho, aby se v každém konkrétním případě prokázalo hledisko porušení ústavně zaručených práv a svobod. Porušit princip rovnosti před zákonem by mohl naopak odlišný postup. Stěžovatel se tudíž daného ustanovení listiny v řízení o námitkách proti provedení v záznamu bodů v registru řidičů nemůže dovolávat, taková argumentace je nedůvodná*“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. II. ÚS 3625/14). O skutečnosti, že k posuzování ústavní konformity rozhodování správních orgánů a platné právní úpravy je Ústavní soud oprávněn až po vydání rozhodnutí správních orgánů a přezkumu jejich rozhodování ve správním soudnictví, svědčí i rozsáhlá judikatura Ústavního soudu, která se týká obdobného postupu v jiných agendách soudu, například v usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 6. 2021, sp. zn. IV. ÚS 1190/21 ten uvádí, že „*vedení řízení, zjišťování a zhodnocení skutkového stavu, výklad pod ústavního práva a jeho aplikace na jeho jednotlivý případ je v zásadě věcí obecných soudů, a o zásahu ústavního soudu do jejich rozhodovací činnosti lze uvažovat za situace, kdy je*

jejich rozhodování stíženo vadami, které mají za následek porušení ústavnosti“. To stejné platí obdobně i pro činnost správních orgánů při jejich rozhodování, tedy posuzovat zákonnost postupu správních orgánů, posuzovat ústavní nekonformitu právní úpravy přísluší Ústavnímu soudu, a to až v případě využití zákonných postupů pro uplatnění práv účastníka správního a soudního řízení, tj. zejména podání opravných prostředků proti rozhodnutí správních orgánů a následně podání žaloby příslušnému soudu ve správním soudnictví podle platné právní úpravy.

31. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
32. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladu řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 21. května 2024

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu